

Niềm Tin (1)

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[14/03/2026 - 01:50 - thuongthoicogidau]

Chữ niềm tin. Cái chữ này nè rất là quan trọng và tôi trong bài giảng này tôi cố gắng tôi nói thật là chậm thật là rõ và tôi mong rằng à những người chưa có có tin Phật và lần đầu tiên biết đến Phật pháp thì tôi nghĩ họ nên nghe cái bài giảng sáng nay. Thừa với bà con đó là có rất nhiều người bắt chước sách vở, bắt chước trường lớp nói rằng cái niềm tin tôn giáo là do cái nỗi niềm hoang loạn trước một sự cố sự kiện gì đó mà tự mình không giải thích được. Tức là nó nôm ra là từ sợ hãi mới có niềm tin. Mà xin thừa bà con nói như vậy rất là thiên cận là bởi vì nó có nhiều trường hợp chứ không phải là chỉ có sợ hãi mới có niềm tin. thí dụ như là hôm nay chúng ta thường bắt gặp cái cách lập luận này là thời xưa con người thời hồng hoan mong muội, không có hiểu gì về thiên nhiên, về khoa học cho nên gặp cái hiện tượng mà sấm chớp hay là nước lũ hay là thậm chí thú dữ rồi mình sợ rồi từ cái sợ đó nó đâm ra cái niềm tin mình thờ lạy cái totem thí dụ như có những bộ tộc họ thờ gấu, có những bộ tộc họ thờ rắn, có những bộ tộc họ thờ cầu vồng, cầu vồng sao mưa, có những bộ tộc họ thờ gió thờ thần mặt trời v.v. Nhưng mà đó chỉ là một thôi, một trong nhiều cái nguồn gốc của cái niềm tin. Bởi vì chúng ta biết rằng là hôm qua chúng tôi nói đó cái gì trên đời này nó cũng đến từ vô số cái nhân tố, điều kiện, lý do và nguyên nhân chứ không phải chỉ có một. Khi mình nói rằng do có sợ hãi mới có tôn giáo thì như vậy mình chỉ có một thôi. Thật ra nó có nhiều. Thí dụ như có những người trong cái lúc bình tĩnh nhất, trong cái lúc thanh thản nhất họ cũng biết đặt những câu hỏi như tôi nè, từ hỏi tôi còn bé ban đêm nhìn lên trời đó. Tôi cứ thắc mắc là cái bao la này nó dẫn nó đi tới đâu. Tất nhiên mặt đất này á thì mình biết là nó có cái diện tích, nó có trọng lượng, nó có thể tích, nó có chu vi, nó có đường kính phải không? Nhưng mà hỏi chứ cái cái cái vũ trụ nó đem thui mệnh mông như vậy thì tới đâu là điểm tận cùng. Thì trong những cái thao thức cái trăn trở đó ở nhiều người thì nó thành ra là bước khởi đầu của cái gọi là tôn giáo. Họ đi tìm cái câu trả lời ở những cái đạo mà họ thấy là hợp lý nhất, hợp lý theo cái trình độ của họ. Cuối cùng đuổi sức họ đổ cho một cái đấng tối cao nào đó. Và thế là chúng ta có đạo Chúa, chúng ta có đạo Hồi, chúng ta có Do Thái Giáo, chúng ta có đạo Hindu là chỗ là họ đuổi sức. Rồi có những người họ trong cái thao thức trăn trở đó đó họ mệt mỏi quá họ mới đi đến một Cái suy nghĩ rất là lạ đó là tất cả là không chết rồi là hết mệt khỏi suy nghĩ nữa chết rồi là hết. Thì có tất cả là 62 cái trường hợp tư duy như vậy và Đức Phật gọi đó là 62 tà kiến thì đương nhiên bà con có quyền thắc mắc có lẽ là Đức Phật thì ngài nói người ta tà kiến và ngài bắt người ta phải đi theo ngài. thì sáng hôm nay tôi muốn nói đến chuyện đó. Đó tôi muốn nói là chuyện đó. Ngài không có kêu tin ngài. Bởi vì chính trong bài kinh Kalama ngài có nói là đừng có tin cái gì mà nó được xem là truyền thuyết, truyền khẩu, truyền tụng, truyền thừa. Đừng có vội tin hay là vội bác cái điều gì mà mình chưa có tìm ra được một cái nền tảng, một cái cơ sở để mà xác định nó có hay không. Và trong bài giảng sáng nay thì tôi muốn chia sẻ bà con đôi điều về Phật pháp liên hệ đến niềm tin. Trong kinh nói thế này, đầu chúng ta có tin hay không tin thì những sự thật sau đây ai cũng thấy. Đầu các đấng Như Lai có ra đời hay không, nghe cho kỹ nè, đầu chư Phật có ra đời hay không thì những sự thật sau đây cũng xảy ra và ai cũng có thể thấy. Và dĩ nhiên là tùy cái trình độ mà mình thấy được bao nhiêu. Những sự thật đó là gì? Không có cái gì ở đời này là đứng yên mà có thể tồn tại. Cái đó được gọi là vô thường. Xong chưa? Đúng không ta? Không có chư Phật thì mọi sự nó đâu có đứng yên phải không? Nó vẫn vận hành, nó vẫn liên tục thay đổi. Đó. Đó là chuyện thứ nhất. Mà cái gì mà nó vô thường á thì cái đó nó là nó đi kèm với cái bất tuệ. Một là từ khổ này qua khổ khác. Hai là từ Sướng qua khổ. Ba, đã nói là vô thường thì đâu có cái khổ đâu có cái sướng nào mà nó đứng yên đâu. Đứng yên là gọi là sướng. Không biết các vị có có hiểu cái câu nói này không? Cái sướng nó có mặt nhờ có cái khổ. Các vị có đ ý đó không ta? Thế vậy mình phải có đói mình ăn nó mới nó mới ngon hả? Hiểu hả? Tôi phải thương nhớ gia giết ai đó tôi gặp tôi mới mừng chứ còn bây giờ tôi không thương sao mà gặp sao tôi mừng. Tôi nói chung là tất cả những cái mình gọi là hạnh phúc á thật ra nó là giải pháp cho đau khổ. Hả? Mình ngứa mình gãi mới đã. Mình đói mình ăn nó mới đã. Mình khát mình uống nó mới đã. Mình đứng lâu mình ngồi nó mới đã. Mình ngồi lâu mình nằm nó mới đã. Các vị tìm

giùm tôi có cái hạnh phúc nào mà nó không có cái bề trái là đau khổ không? Tìm coi tôi riêng tôi tôi nó khẳng định tôi tìm không ra. C hạnh phúc nào nó cũng là cái bề trái của đau khổ hết á. Thí dụ như bây giờ tôi sợ ồn thì chỉ cần bà con rút hết tự nhiên tôi nghe sung sướng mà tôi sợ cô thế. là tôi gặp con người tới đó tôi lại vui đấy. Tôi biết có rất là nhiều bà cụ chỉ trong cuối tuần để mà về gặp con cháu thôi. Cụ sợ hoạnh hêu đến mức mà cả ngày ở nhà phải mở tivi. Quý vị có biết vậy đó không? Khi ở một mình á là phải mở tivi suốt vậy. Còn có nhiều bà bả khoe bả nói con nghe băng giảng của quý thầy suốt ngày nhưng mà khi tôi về ở trong nhà tôi mới biết là bả mở bả đi làm. Bà mở cho có tiếng người vậy đó. Có những người họ rất là sợ sự à yên tĩnh họ. cần đến sự ồn ào. Có những người họ sợ ồn ào cho nên họ tìm thấy sự yên tĩnh. Nói chung là tất cả những gì ta thấy là hạnh phúc thì nó đều là mặt trái của đau khổ. Và ngược lại đau khổ là mặt trái của hạnh phúc. Như vậy chuyện đầu tiên dầu chư Phật có ra đời hay không thì mọi sự nó cũng vận hành hiện hữu theo cái cách là đáp đôi và liên tục biến chuyển. Đó là sự thật thứ nhất. À mà biến chuyển theo hướng nào ta? Biến hướng nó biến chuyển theo hướng nào? Từ không thành có từ có thành không từ nhỏ thành lớn từ lớn thành già từ già thành mất đó vạn vật luôn luôn biết diễn cho nên chư Phật có ra đời hay không thì cái chuyện này bắt buộc phải có cái chuyện thứ hai đó là chư Phật có ra đời hay không thì chúng ta vẫn phải già phải bệnh phải chết miễn là có mặt trên đời này là phải già phải bệnh phải chết chúng ta có thể không tin Phật nhưng mà có một chuyện chúng ta phải đồng ý ngay lúc mình còn trẻ còn khỏe thì mình thấy cái chuyện già bệnh nó không có thấy ghê chứ lúc Mà bà con có vấn đề về sức khỏe bà con mới thấy mình chưa hề có một chuẩn bị tâm lý nào cho cái bệnh và cho cái già cho cái chết hết. Tôi khẳng định như vậy mình chưa hề chuẩn bị học đạo cho vui vậy thôi. Chứ có số người mà biến cái giáo lý trở thành ra là cái đời sống tâm linh á thì theo tôi biết á không có nhiều không có nhiều lắm. Sáng nay bắt cái chúng gì tôi nhớ cái lớp mình út mà tôi sợ muốn chết luôn. Quý vị biết không? Sợ lắm luôn á. Sáng nay tự nhiên tôi nhớ mà tôi sợ. Là tại vì nếu mà bây giờ mà tôi hỏi được là tôi hỏi liền á. Bởi vì sao? Là vì cái ơn của các vị, cái hồng ơn của các vị trước mặt tôi nó. Bởi vì ở đây là tôi ngồi yên mà con bay tới nó khác. Còn cái kia là tôi bay mà qua tới bên đó mà nó ù lì là tôi chết. Mà có một chuyện nữa thì phải nói là úc á tôi sợ Úc là bởi vì cái chỗ đó không có chữ tăng. Vì Việt Nam á không có. Cho nên bên Úc á là họ chỉ có nghe giảng online. Thầy và cái kiến thức Phật pháp của người Phật tử Úc là theo tôi nó lại kém nhất trong các châu lục. Thí dụ như bên Mỹ á người ta còn có gặp gỡ tăng ni, Phật tử Âu Châu có, Việt Nam có nói chung là Á ở Việt Nam nè, Mỹ nè, Âu. Nhưng mà riêng Úc thì không. Út thì lâu lâu như vậy đó thì có mời một vị mà vị đó về nhiều lắm là ba ngày là đi mất. Mà các vị biết không? Các vị có đi dự mấy pháp hội chưa? Ba ngày mà vô cái vụ mà tụng kinh á, vô tụng lễ bái rồi hỏi hướng là nó mất hết bao nhiêu thời gian. Cho nên bà con thấy đi học của tôi không bao giờ có cái vụ tụng kinh á vô mà đọc tụng lum á mà bật cái đầu bây giờ nó bị nhuộm rồi. Tu là phải tụng. Tôi thấy lạ lắm. Tu là phải giáo lý chứ không tu là phải tụng. Tụng tụng lum á. Như bây giờ mình thấy mỗi thứ năm cái lớp của tôi đó là ông nội nó ông vô thôi. Ông tụng đủ thứ kinh hết mà không biết ai mê cái đó chứ. Tôi thấy cái đó nó lạ lắm. Bởi vì nếu mà có thêm quá đó thì Cả ngày tụng cho nó sướng không cứ đề cái lúc mà cả rừng người nó bu lại bắt đầu tụng. Quý vị thấy kỳ kỳ không? Nếu mình thích quá thì mình một ngày 24 tiếng cũng tụng lần nà mình tụng. Rồi đăng này á là cứ là để đời đám đông tới bắt đầu cùng nhau mất thời gian không chịu mất thời gian một mình. Dạ. Cho nên dầu chư Phật có ra đời hay không thì cái chuyện thứ hai đó là chúng ta vẫn phải già, vẫn phải bệnh, vẫn phải chết và chúng ta phải chuẩn bị tâm lý cho cái chuyện đó. Rồi như vậy thì Chúng ta tin Phật không phải là vì chúng ta sợ cái gì đó mà vì chúng ta thấy rằng những điều Phật nói có đúng hay không thì căn cứ th đó mà chúng ta tin nha. Dầu Phật có ra đời hay không thì mọi thứ vẫn vô thường khổ và vô ngã. Dầu Phật có ra đời hay không chúng ta vẫn là già bệnh chết và sợ hãi đau đớn. Dầu Phật có ra đời hay không thì cái nguyên tắc nhân quả vẫn muôn đời nằm đó. Tôi biết ở trong cái đám đông nước m tôi hiểu cái lý nhân quả khác nhau thì kỳ này nhân cái lớp học ở tại Thụy Sĩ tôi cố gắng tôi giải thích cho bà con nghe cái cái bốn nguyên tắc nhân quả đó để bà con thấy rằng á là trong đời sống này của mình dầu muốn dầu không dầu biết hay không thì chúng ta không có thể nào sống rời cái nguyên tắc nhân quả hết đây một là thiện ác tạo quả sướng khổ hai là bản thân cái quả sướng khổ nó lại là điều kiện cho những cái quả khác à thứ ba là chính trong cái quả sướng khổ nó lại là điều kiện cho cái nhân thiện ác. Rồi cuối cùng là bản thân cái nhân thiện ác nó lại hỗ trợ cho nhân

thiện ác nghe kịp phú đó. Rồi thì đó là nói một cách chuyên môn về thiện ác. Còn nếu mà nó tổng quát đời sống thì trong đời sống này chúng ta tuyệt đối phải đồng ý với nhau. Đó là đời sống này là một đời là một chuỗi dài của nhân quả. Ăn uống không cẩn thận bệnh, sống đúng cách khỏe, tiếp xúc không đúng người phiền, tiếp xúc đúng người vui. Cái này có đúng không ta?

Đúng.

Bắt buộc phải Đồng ý đó thôi. Đó gọi là nhân quả phải không? Gặp gỡ tiếp xúc không đúng người là chỉ có phiền. Mà gặp đúng người mà không không có đúng lúc cũng phiền. Yeah. Thí dụ như tôi thương cô a cô b ông a ông b tôi thương tôi quý lắm. Nhưng hai sáng tự nhiên kêu cửa xua đây uống trà cái vị nghĩ chịu nổi không hiểu không? Và cái người đó mình quý mình thương biết là bao nhiêu tự nhiên 2:00 sáng tới đập cửa rủ uống trà tâm sự. Giống như tôi kể hoài cái chuyện mà tôi ở bên Mỹ đó. là nửa đêm cái kêu 2 giờ khuya kia ngủ được có chuyện buồn kêu ph tôi tôi đang ngủ dùng mình vậy hỏi có chuyện gì không trời ơi sao sư thức khuya vậy mà cái người đó cũng thân lắm lắm á mà cũng vô duyên gọi là vô đối mình đang ngủ kêu mình trả lời cái tại sao sư thức khuya vậy thì tôi nói thưa cô con đang ngủ cô kêu rồi con mới dậy chứ con đâu có thức tới giờ này nhờ ơn của cô con được giật mình giữa khuya đấy mà mà Như vậy thì mình thấy đời sống nó là nhân quả. Gặp không đúng người, gặp không đúng lúc là phiền, gặp đúng người đúng lúc là vui. Ăn uống không cẩn thận là bệnh, ăn uống cẩn thận là khỏe, đi đứng sinh hoạt, tất cả mọi thứ đều là nguyên tắc đó. Và suy nghĩ cũng vậy. Có những cái suy nghĩ mà khi nó nằm trong đầu mình, nó sẽ làm cho mình phiền. Đó là nhân quả chứ gì nữa. Có những cái chuyện cứ nghĩ tới đó mình thấy phiền. Đó, đó là nhân quả nhớ nha. Đó là nhân quả chứ ở đây không có Thần tiên gì mà can thiệp vô cái vụ này hết. Cái vụ đó dứt khoát lại không có thần tiên nào can thiệp mà nó do chính mình hết. Ăn uống sinh hoạt nói, năn đi đứng đến cả suy nghĩ trong đầu thì đó là nhân quả hết. Thì dầu Phật có ra đời hay không thì mây chị nó có thật. Rồi cuối cùng là gì ta? Sống tịnh thức. Sống tỉnh thức, sống có kiểm soát là con đường an lạc. Cái chuyện này không cần tới Phật pháp. Chỉ cần mình có cái đầu thôi. Mình thấy ai sống có kiểm soát, ai sống có chánh niệm, ai sống có trí tuệ thì người đó tự nhiên là an lạc. Đây như vậy mình thấy đây là những cái luật. Luật một chư Phật có ra đời hay không mọi thứ đều là vô thường khổ vô nghệ. Hai chư Phật có ra đời hay không thì chúng ta vẫn phải già bệnh chết đau khổ và sợ hãi. Ba, chư Phật có ra đời hay không thì nguyên tắc nhân quả muôn đời là vậy. Bốn, chư Phật có ra đời hay không thì cái cuộc sống mà có kiểm soát bằng niệm và bằng tuệ thì đương nhiên là Nó an lành, an lạc, an toàn, an ổn. An lành, an toàn, an lành, an toàn bắt buộc. Thì đây là những cái nguyên tắc mà các vị về mà người nhà không có tin Phật pháp, người nhà hỏi tại sao cứ đi hoài? Các vị nói tôi không có tin Phật nào hết đó. Tôi tin pháp thôi, tôi tin đạo trời đất thôi. Còn cái vị mà tôi lại Phật tôi, cảm ơn ngài dạy cho tôi cái đạo trời đất chứ tôi không phải là tôi thờ một ông thần, ông thánh nào mà tôi không có hiểu. Không có Có tôi thờ Phật là vì tôi thờ pháp trước thì tôi thấy Phật dạy cho tôi mấy cái đó. Đó bây giờ không có ngài tôi không biết cái đó đúng không? Là ngài có ra đời hay không thì mọi sự vẫn vận hành theo cái nguyên tắc vô thường khổ vô ngã. Hai là Phật có ra đời hay không thì mình cũng phải hễ đẻ ra thì phải già bệnh chết đau khổ và sợ hãi. Thứ ba Phật có ra đời hay không thì nguyên tắc nhân quả muôn đời vẫn nằm đó. Th kịp chưa? Số bốn là Phật có ra đời hay không thì hễ mà sống chánh niệm thì an lạc. Sống Có trí tuệ là an lạc, an toàn, an ổn, an tâm phải không? Thì nhớ mấy cái đó giống như người ta nói là mà đã có nghĩa là nguyên tắc thì mình chớ không được. Muốn cho phụ nữ được ai ổn thì mình che che chở, còn muốn cho phụ nữ an tâm thì mình che giấu. Ừ thì đó cái đó là nhân quả đ làm chồng là phải nhớ nguyên tắc đó. Muốn cho nàng an ổn, an lành thì mình che chở. Mà muốn cho nàng an tâm thì mình phải chơi tới cái chiêu che giấu thôi chứ không thể nào xì hết rồi nó nó rồi cái nhà dữ lắm. Thì cái đó được gọi là nguyên tắc nhân quả. Rồi mình học đạo là ta phải học luôn mấy cái bonus nó luôn. Đây sao kỳ cái lớp mà dạy hỏi cái đó dở kỳ á. Cho nên á là nhớ tin Phật là vì mình thấy Phật dạy cái gì và mình có thể đưa vào ứng dụng trong đời sống từ đó mình mới tin. Đây thì trong tin kinh có cái câu này nè. Trong cái hình hài này Như Lai chỉ dạy có hai điều thôi, đó là khổ và con đường thoát khổ. Cái câu kinh đó rất là quan trọng. Ngài chỉ dạy có hai cái đó thôi. Khổ và con đường thoát khổ. Và ở một bài kinh khác, không phải bài kinh mà nhiều bài kinh khác ngài dạy. Ai thấy được cái khổ sẽ nhàm chán khổ và giải thoát khổ. Hai bài kinh này phải ráp lại. Và tôi nói thiệt với bà con á, sao tôi thấy nhiều chùa ghi mấy cái câu to đùng á mà tại sao không có ghi mấy câu này. Thí dụ như là

phục vụ chúng sanh là cúng dường chư Phật rồi ở ngoài đi vô là để là từ bi trí tuệ từ bi hỷ xả gì đó chứ theo tôi là nên ghi mấy cái câu mà cốt lõi cái đạo Phật Phật dạy mình nhiều lắm tùy căn cơ của những người đến gặp Phật mà ngài dạy cái gì mà đặc biệt là là mình lựa những cái câu nào mà dễ nhớ nhất mà mang cái nội dung phổ quát nhất đó là một câu một là cả đời ngài ngài chỉ dạy có ngài chỉ nói về cái đau khổ và con đường thoát khổ đau khổ là gì?

Tất cả mọi hiện hữu đều là khổ. Và con đường thoát khổ là gì? Đó là nhận thức rằng mọi thứ là khổ rồi buông nó. Đó chính là con đường thoát khổ.

Cái nhận thức một là thấy mọi thứ là khổ.

Thứ hai khi nhận thức được như vậy thì buông. Thì cái buông này nó làm cho mình bớt khổ.

Ngài thương mình đến mức ngài dạy cho mình hai cách giải thoát đau khổ

Cách một là phá sập cái nhà tù.

Hai là vô hiệu hóa nhà tù.

Ngài thương đến mức như vậy mà mình không chịu hiểu. Ngài đâu có kêu các vị cạo đầu. Khi nào các vị thấy muốn phá sập thì sao? Ta cạo đầu đắp y, tu tập thiền định chứng tùm lum là la hết. Đó gọi là phá sập. Còn nếu không thì ít nhất mình cũng có khả năng vô hiệu hóa bằng cách là gì? Tiếp tục làm cư sĩ nhưng luôn sống trong cái nhận thức giáo lý để chi? Để đừng chuyện. Mình có thể để buông lúc nào cũng được. Có nhiều người họ nói tại sao lại bắt buộc? Tôi nói bắt buộc, không bắt buộc sao được. Bởi vì nếu mà mình không có khả năng buông khi mà bác sĩ nói ung thư một cái lúc đó là mới thấy kinh hoàng lắm. Kinh hoàng lắm. Mà do cái duyên nghiệp chúng sanh. Là chúng sanh thiện ác theo chu kỳ.

Thiện chu kỳ và ác chu kỳ. Thiện chu kỳ có nghĩa là lúc họ sống nhiều với thiện này, lúc sống nhiều với thiện kia. Và ác cũng vậy. Có lúc sống nhiều với ác này, lúc sống nhiều với ác kia. Và chính vì thiện ác nó có chu kỳ cho nên cái quả lành quả xấu nó cũng có chu kỳ. Thí dụ như trong lịch sử nhân loại mà mình biết thì có cái thời kỳ nào mà chúng sanh mà nhân loại mà thụ hưởng vật chất mà đỉnh cao cho mình không hiểu không? Đây là chu kỳ. Chu kỳ chưa bao giờ nhân loại mà sung sướng như bây giờ. Quý vị có biết bây giờ nó có những tình huống mà bác sĩ cách mình ngàn dặm mà họ họ can thiệp vào ca mổ. Tức là nguyên một cái ekip bác sĩ họ đang mổ ở đây nhưng mà họ vẫn gọi là trực tiếp nhận chỉ đạo và hướng dẫn từ xa. Và ở đằng kia cái ông mà hướng dẫn ông vẫn nhìn thấy nguyên một đồng ruột phèo của mình phập phều phập phều. Hồi xưa làm gì có cái vụ đó, và người ta còn đang nghĩ đến cái chuyện sau này người ta cấy mấy cái chip nano ở trong cơ thể mình một là để thăm khám, hai là để chữa bệnh. Nó tới tận đến mức như vậy. Và người ta còn nghi ngờ có một ngày là cái căn cứ của mỗi người nó không phải là cái tờ giấy nữa mà nó là cái code. Rồi họ cấy trong người mình tức là mình đi đâu làm gì thì nhà nước họ cũng biết. Và cái đó tôi tin là có. Tôi tin là chuyện đó có thể, nó vẫn minh như vậy đó. Thì do ác có chu kỳ, thiện có chu kỳ.

Trên cái quả ác quả thiện nó cũng có chu kỳ mà đặc biệt là cái thời kỳ này đó là bên cạnh cái chuyện mà hưởng thụ vật chất tiện nghi ngất trời nó còn một chuyện nữa là thời này bệnh quá nhiều có nhiều chứng bệnh nó lạ không tưởng được. Đặc biệt mình thấy ung thư, ung thư thời này nó nhiều đến mức mà tôi nghe nói ai chết tôi cứ nghĩ ung thư mà nhiều lắm luôn nhiều lắm luôn luôn và có rất là nhiều cái vị tôn đức tăng ni trong nước mà tôi biết thì bây giờ yếu dữ lắm thì dĩ nhiên tôi cũng tránh nói tên nhưng mà gọi là nó là những vị mà chức sắc giáo phòng cao cấp thì tôi nhìn tôi thấy ớn quá. Chúng ta đang sống trong một cái thời kỳ mà sung sướng tiện nghi thiết nhưng mà bệnh tật rất là nhiều và tất cả chúng ta ngồi đây đều có thể bị ung thư bất cứ lúc nào bị những cái trọng bệnh chẳng hạn như mình biết ca sĩ Ngọc Lan bị một cái chứng bệnh mà người ta nói rằng chỉ xuất hiện ở người da trắng thôi mà đã đặc biệt là da trắng thượng lưu mà cứ 10.000 người mới có một người bị cái đó mà nàng của mình là da vàng mới ghê chứ. Vậy mà nàng bị mà trước khi mà cô mất á là cô phải trải qua cái giai đoạn trước hết là mù màu và cuối cùng là mù lòa. Chứng bệnh rất là lạ. Nó lạ đến mức nó không có tên tiếng Việt mà cái tên nó dài thòng khoảng một thước rưỡi toàn tiếng Latin không. Rồi nó nhiều cái bệnh lạ lắm. Rồi như vậy thì cái sáng nay tôi nói về cái niềm tin là gì? Là ngồi lại để hỏi lòng là ta hiểu gì về Phật pháp. Giả định như không có Phật pháp ra đời thì những cái chuyện đó nó có hay không. Và bây giờ Các vị có quyền tin Phật hay không tin Phật nhưng cái này trong kinh nói tin hay không tin, biết hay không biết thì con đau có thật.

Tin hay không tin, hiểu hay không hiểu thì cơn đau nó là có thật. Bây giờ mình bắt trước người ta nói về bát nhã, về tánh không, về tam pháp ấn, tứ pháp ấn. Mình nói mọi thứ là giai không là mù sương nói cho nó sương miệng chứ hỏi thiệt cái cơn đau có thiệt không?

Sự sợ hãi có thật không? Tức là nói rất ráo thì nước là H₂O. Nhưng mà hỏi chứ bây giờ á mình nghe H₂O là mình thấy nó không nguy hiểm. Nhưng mà bây giờ mình nghe nói tới nước thì hỏi sặc nước có chết không? Đuối nước có chết không?

Mình nói H₂O mình thấy nó không có ghê. Thì giống như bây giờ mình học A Tỳ Đàm mình nghe nói là tất cả chỉ là lấp ráp thôi. Sướng khổ buồn vui, thiện ác nam nữ phải không? Đẹp xấu, cao thấp, trắng đen, lớn bé tất cả đều là giai không phải không? Nghe khoái quá. Như vậy thì mình tha hồ mình cũng tu Phật mà làm cái căn phòng cái uống trà, cái thổi sáo ngâm thơ rồi kiếm mấy cái tác phẩm nghệ thuật về treo. Rồi cái cuối tuần rủ vài ba bạn đạo mà nhất là khác phái á. Về cái mặt đồ yoga rồi cái đất nhau ra bờ suối rồi trắng mờ bên suối rồi trắng mờ bản thượng rồi thổi sáo rồi cái uống trà thiền vô cho nó đỡ cái mặt cảm tội lỗi cái gì giống giải gì cũng thiền hết hoa thiền trà thiền võ thiền cái giống gì cũng thiền hết rồi ăn mặt đồng phục rồi để cái logo của cái nhóm thí dụ như nhóm gì lá cỏ hay là tuổi xanh hay là thiền xanh hay là thiền môi trường gì đó rồi cái tụ năm tụ ba vô tự nhiên bữa sau thì mất một tên hỏi đâu? ung thư lúc đó bắt đầu nó mới sáng ra nhưng mà lúc nó chưa bị nó yêu đời lắm lập nhóm. Việt Nam giờ nhóm nhiều lắm nam trung bắc trung thì ít mà nam với bắc nhiều lắm nhóm rồi cái Phật giáo Phật giáo lý thì không chịu học cái có cái tên nào nó đọc nó lụm được cái cuốn của Osho, Chris Miti rồi cuốn của gì đó nói với trái tim vậy đó lựa với cuốn đó rồi cái đem về cái đọc rồi đây qua đó lại đầu mài cúi mắt kê vai tựa má mà kiểu hacking meditation rồi cái thiền vui vậy đó tu tà tà cái lâu lâu nó lòi cái ung thư cái chết đũa lâu chết đũa hoặc là đung xe còn tuổi trẻ ở ngoài không biết đạo thì tổ chức mấy cái nhóm phước cũng tụ năm tụ ba rồi trốn chồng lên vợ đi vậy đó, biết đạo thì gắn cái chữ thiền vô cho nó yên tâm, chứ còn yoga cũng lập nhóm rồi dưỡng sinh vegan vậy đó cho nó yên tâm mà không có tu hành giống Phật đặc biệt là giáo lý nó ky. Phật tử Việt Nam sợ giáo lý như ma sợ bùa vậy á. Tại vì khi mình học giáo lý mình không có cơ hội để mà mình tung tăng nữa. Mình không có vui. Và phải nói thiệt cái vị để ý những cái lớp giáo lý nghiêm túc Trẻ đẹp khỏe giàu. Bốn cái này ky giáo lý. Cho nên mình coi cái lớp này nó xấu quắt già chết là tại vì là tại vì khỏe đẹp già mà giàu là nó không có rãnh nó vô đây toàn cả loi xích sùi không cái đũa mà coi đẹp nhất là coi như cũng đẹp nhất chuông thôi chứ nó cũng không có ngó ra.

Cho nên cái đạo Phật là chỉ dành cho một người duy nhất thôi. Đó là cái người thấy được rằng mình khổ. Khi thấy được rằng mình khổ thì mới có niềm tin, mới có tinh tấn, mới có trí tuệ, mới có chánh niệm, mới có thiền định. Sáng nay có một người hỏi tôi làm sao bớt phóng dật? Thì rồi có người đó còn đậm thêm câu nữa là ví dụ giống như mình mình tu cái pháp môn gì để trừ tham, tu pháp môn gì để trừ sân thì tôi nghe tôi giật mình là cho đến bây giờ rất nhiều người Phật tử hiểu lầm là cái pháp môn nào chữa phiền não nào tôi xin thưa không có nha không có. Thí dụ như đề mục thể trực là tóc lông móng răng da đó là nó trị tất cả phiền não 14 trong cái nhóm 14 trị hết. Rồi cái tâm từ mà tu cho đúng thì nó trị tất cả phiền não. Miễn là tu cho đúng. Nhưng mà nó xui có cái này, nó xui có cái là tại vì trong kinh mình thấy rõ ràng có những chỗ khi mà Đức Phật ngài dạy, ngài chỉ dạy mang cái tính cách gợi ý. Chứ còn cái pháp môn thể trực á, nếu mà tu đúng có thể đắc thiền, tu đúng có thể chứng la hán. Mà nếu mà chứng la hán, nếu mà chứng thiền thì bắt buộc là phải trừ năm triền cái đúng không? Còn nếu mà tu đúng thì chứng la hán thì có thể là tất cả phiền não 14 đều mất sạch. Điều đó cho thấy rằng cái không có pháp môn nào để dành trị cho pháp môn nào hết mà tùy người. Có người thì họ dùng cái pháp môn bất tịnh để họ chữa cái bệnh tham. Rồi dùng cái tâm từ để chữa bệnh sân. Rồi cái từ đó nó hình thành ra cái khái niệm hiểu lầm cho là thuốc này chữa bệnh gì bệnh gì chứ không tất cả pháp Phật đều có một cái vị giải thoát hết. Nhớ cái đó phải không? Tùy người thôi. Thứ hai thì anh hỏi tôi làm sao bớt phóng vật? Thì tôi nói rằng có vô số cách. Thì theo Phật pháp mình Phiền não của chúng ta có nhiều nguồn. Một là tiền nghiệp. Các vị nghe có kỳ không? Phiền não của mình có trường hợp đó là do tiền nghiệp. Nếu các vị không tin tôi chứng minh nè. Tại sao mà mình cũng thấy cái người già, người bệnh, người chết mà mình vẫn yêu đời mình không lo tu? Có phải là do kiếp trước mình phiền não nhiều mình không có chịu tu không? Có phải không ta? Chứ nếu hỏi đó mình tu giống như Bồ Tát Tát Đạt thì bây giờ mình gặp người già là mình

đã bỏ tu rồi đúng không? Đây như vậy có nghĩa là cũng do tiền nghiệp mình không có tu. Tiền nghiệp mình sống quá nhiều với 14 cho nên bây giờ cái 25 nó lên không nổi. Có không ta? Đúng chưa? Như vậy trường hợp một là do kiếp trước 14 quá nhiều nên hiện tại 25 rất là khó lên. Đó là tiền nghiệp. Thứ hai là khuynh hướng tâm lý. Do nhiều đời tôi quá là thích hưởng thụ. Qua qua do nhiều đời tánh tôi quá nóng nãy, quá nhiều ganh tỵ, quá nhiều bòn xén. Cho nên bây giờ đi vào đạo học giáo lý nhưng mà cái gì mà nó đụng tới cái tầng xấu của tôi đó tôi chịu không nổi. Quý vị biết không? Mình đi vô trong đạo nè, mình vô trong lớp học mình ngồi mà mình cứ ghét này mình ghét này kia do cái tánh ganh tỵ nó quá nặng đi. Cho nên sư giảng cái gì kệ ông sư, Cứ lo ganh ghét không, Tôi nghĩ có đó gọi là nhân tác động nhân đó mà như vậy thì do cái sân tặc hận của quá khứ nó phải là nghiệp không? Rồi nó khiến cho cái nghiệp thiện bây giờ lên không nổi đó. Rồi thứ hai là do quả. Do cái quả quá khứ bây giờ mình phải đầu thai bằng tâm nhĩ nhân hay là tâm vô nhân. Hai cái tâm này á nó không có cho phép trí tuệ lên lên mạnh lên nhiều lên cao được. Nhiều lắm là hiểu mà hiểu sương sương thôi. Thí dụ như là nghe nói vô thường khổ vô ngã thì họ hiểu vậy nè. Vô thường là đó trẻ giờ già đó khỏe giờ bệnh mà hồi nãy vui bây giờ buồn mà chỉ hiểu tới đó thôi chứ thật ra cái vô thường khổ vô ngã đó nó sâu dữ lắm. sâu chỗ nào? Hồi nãy mình sống bằng tâm nhân, bây giờ mình sống bằng tâm quả. Cái đó phải vô thường không? Và nghe cái này mới ghê nè. Hồi nãy tại sao tôi im lặng tôi không dám giảng là tôi. Không biết giáo lý a tỳ đàm. Tôi biết nói là sao? Trong A Tỳ Đàm nói rất rõ tâm chúng ta mỗi một phút, mỗi một lúc nó chỉ có một sắc na thôi. Hiểu không? Một sát na chứ không có vụ hai cái tâm có mặt cùng lúc. Thì cái sát na trước nó mất thì sát na sau nó mới lập vô được. Cái sát na trước nó là nhân hay quả thì mấy cái sát na sau nó là quả hay là nhân. Thí dụ như mà mà rất là hiếm rất là hiếm khi có một sắc na nào đi một mình đa phần nó hy đi chùng. Thiện một chùng ác một chùng tâm nhân một chùng tâm quả một chùng mà nó phải tiếp nối nhau liên tục như vậy thay đổi liên tục không ngừng nó mới làm nên cái đời sống tâm lý của chúng ta. Còn về cái đời sống sinh học của chúng ta các vị phải đồng ý với tôi. là khoa học cũng đồng ý là cái cơ thể mình biến đổi không ngừng đúng không? Liên tục nó là một cái nhà máy nó nạp rồi nó nạp cái này rồi nó đẩy cái kia nó luân chuyển liên tục trao đổi chất cái quá trình tiêu thụ năng lượng và trao đổi chất nó phải diễn ra không ngừng thì cái thân xác mình nó mới tồn tại được chứ cơ thể mình không thể đứng yên đứng yên là chỉ có đông lạnh thôi mà nói đông lạnh là mình lấy mắt mình nhìn chứ thật ra cái cái xác đông lạnh nó vẫn biến chuyển các cái phân tử trong đó biến chuyển không ngừng để chi nó không biến chuyển thì làm sao có cái ngày mà cái xác đông lạnh đó nó hư được. Xác đông lạnh nó cũng phải hư chứ đúng không? Cho nên do cái tiền nghiệp quá khứ, do quả xấu quá khứ do môi trường sống hiện tại gồm có cái gì? Gồm những tiếp xúc nè, gặp gỡ nè, ăn uống nè, môi trường sống nè, bla bla bla nó mới khiến cho mình dễ thiện và dễ ác hơn.

Đạo Phật nguyên thủy rất là khoa học, rất là cụ thể chỗ đó chứ đừng có đổ thừa nói tại kiếp trước tu không nhiều cho nên bây giờ phiền não Tôi phải chịu NO. Nó nhiều nguyên nhân lắm quý vị. Nó nhiều nó nhiều. Thí dụ như sáng cái người đó hỏi tôi vậy chứ tại sao mà phóng dật nhiều cái tôi nói liền. Tôi nói nhiều lý do lắm. Một ngủ không đủ nó không có tập trung. Hai là xài quá nhiều chất cấm. Ba cái thuốc giảm đau, thuốc ngủ rồi ba cái nghiện, ba cái chất gây nghiện mấy cái metha là uống vô đó cứ lờ đờ khổ lắm. Như vậy thì là do thực phẩm do nước uống do thuốc men do môi trường sống cái chỗ mà nó nóng nóng trời nóng người nó dễ lờ đờ có biết không ta mà dễ lờ đờ nó không tập trung mà không tập trung nó đó chính là phóng dật và cuối cùng tôi chỉ chốt cho anh một câu tôi nói phải tính toán đến tất cả những cái nguyên nhân và cuối cùng đó là phải tự xác định rằng đối với ta cái gì quan trọng nhất thì cái người nào mà xác định được cái đó thì bớt phóng dật rất là nhiều ví dụ như sáng tôi nói luôn như tôi Bây giờ á là không có Phật pháp gì trong lòng tôi. Cái mà ảnh hưởng tôi nhiều nhất lúc này đó là cái chết. Nghe vậy có vị tướng tôi quên Phật không phải lúc tôi nhớ tới cái chết là lúc tôi nhớ Phật nhiều nhất chứ không cần phải niệm Phật mới nhớ Phật. Lúc mà tôi nghĩ về cái chết là lúc đó tôi có nhớ hoài những gì những lần mà tôi có cái tôi gặp được người tôi thích, tôi có được món tôi thích hoặc những lần tôi bực mình tôi bất mãn cái gì đó thì tôi luôn luôn tôi tự chữa bệnh bằng cách là nghĩ đến cái chết. Nghĩ đến cái chết nghĩ là mình còn là không bao nhiêu hết. những cái phiền phức mà khi tôi làm kalama, những phiền phức mà ở châu Âu hay ở Mỹ hay ở Việt Nam là tôi giải quyết, tôi bôi xóa nó bằng cách tôi nghĩ về cái chết. Và tôi

cũng nói thiệt luôn là hôm nay và đã muôn đời có rất nhiều người đã vì không biết được cái chỗ này mà sống rất là sợ hãi. Tôi thừa với bà con là tôi về Việt Nam tôi tới mấy cái chùa lớn hoặc là tôi đến thăm tư gia Phật tử mà họ mời tôi về cái nhà càng lớn, cái chùa càng lớn tôi cứ nghĩ đến một chuyện Mà tôi sợ đó là không biết vị trụ trì này khi mà bỏ công ra nhiều quá vị đó có sẵn sàng chết không? Đầu tư nhiều quá, Phật tử đông quá, cúng dường nhiều quá, chùa to Phật lớn quá thì cái vị đó có đủ cái gan để chết lúc này không? Rồi tôi lại với nhà cư sĩ, tôi về quận 7, quận 2 Phú Mỹ Hưng tôi bước vô cái nhà tôi hết hồn. Tôi đó chết cha rồi. Không biết chủ nhà này có đủ gan nó đi lúc này không? Tôi ra Bắc tôi cũng nghĩ vậy. Tôi đi đâu tôi thiệt sự tôi nhìn cái gì mà đẹp sang giàu hoành tráng. Tôi cứ nghĩ tôi nói chết cha mấy người chủ này họ có đủ giáo lý để mà họ ra đi không? Thì sống như vậy thì cái niềm tin nơi Đức Phật mới mạnh hiểu không? Chứ đằng này là cứ đờ ra mất niềm hoài niệm hoài mà mấy cái cần tư duy thì không muốn tin Phật không cần phải niệm róc cái hồng danh. Không phải mà cứ nhớ ngài dạy cái gì. Cho nên tôi nói thiệt tôi tới mấy cái chỗ sang trọng hoành tráng là đầu tiên là tôi nhớ cái đó. Như kalama bây giờ đó tôi biết chắc 1000% luôn. Tôi bây giờ mà tôi chết một cái, chưa chắc chết á. Chỉ cần mà tôi không có qua đó nữa là cái người nào mà kế tiếp á chỉ cần có đại gia chống lưng là nó đập sạch. Tại vì cái kiến trúc Kalama bị lỗi rất là nhiều. Tại mình không có thầy thợ ngon lành với cũng vì cái tình hình chứ tôi nghĩ nếu mà tình hình ngon là mình đem nguyên cái ekip thợ bên Việt Nam qua thầu. thợ vật tư vật liệu gì bên Việt Nam qua hết hoặc Thái Lan muốn là có liền. Một là mình xài thầu thợ mà mà cao cấp của Miền còn không đó mình rước nguyên ekip bên Việt Nam qua được hết chứ tôi đâu có xài cái thứ thợ mà tôi gọi là thợ ba giờ thợ tạt nguyên như hiện giờ cho nên bây giờ chỉ cần mà mà tôi không cần chết chỉ cần tôi giao cho cái ông thứ hai thôi là có đại gia chống lưng đâu có nhiều quý vị tại vì nghèo thì thấy nó nhiều chứ thật ra nếu mà cái đó tôi nghĩ trăm tỷ là họ đập sạch, họ đập họ làm mới là có trăm tỷ thôi. Mà tôi biết có nhiều người trong nước và ngoài nước 100 tỷ là chuyện nhỏ. Cho nên mình hôm nay mình bỏ ra mình trồng từng cái cây rồi xây dựng từng viên gạch, từng cái cột, cái phòng chứ trời ơi chết rồi. Cái vườn cây của Calama mà tôi đổ công ra đó họ đẹp lẹ lắm. Họ giàu mà họ ra họ mua mấy cây lớn sẵn á. Cái cây mà mấy cây cô thụ mà bonsai mà người ta bứng gốc bứng gốc đó. Chỉ cần 3 tháng 3 tháng mưa thôi thì chỉ cần bỏ ra khoảng chừng 10 tỷ mua hết m cây mà cây đẹp nhất to nhất để về trồng thì 3 tháng mưa là quý vị về Calama có diện mạo mới rồi đã cho cầu về mấy cái tảng đá mà 5 tấn 8 tấn về là làm nguyên cái vườn đá bonsai đó đẹp lắm đâu phải tôi không biết nhưng mà thứ nhất tiền đâu thứ hai nó là làm để làm cái gì, ba chúng chửi, làm cái gì thôi đẹp bây giờ chỉ cần cái thiền đường, cái trai đường và mấy cái cốc cho bà con thôi chứ còn tôi tự dạy tôi tự nhủ lòng là chết rồi là xong hết. Thế hệ sau thay đổi 100%. Và cái này mới lo họ đập phá công trình. Tôi không lo tôi lo cái đường hướng bởi đường hướng cái tôn chỉ cái cương lĩnh hoạt động của Kalama là gì? Là chấp nhận tất cả các ờ dòng thiền, các thiền phái và luân phiên cung thỉnh các cái truyền về dạy cho bà con học và tu không thờ riêng một truyền thống nào hết, dòng upandit dòng mahas dòng pa dòng thapa thì điều rất là sợ là bởi vì hôm nay cái hiện giờ cái dòng đó nó còn ok nhưng mà một hai thế hệ nữa cái dòng nó không còn như vậy nữa các vị biết mà mọi thứ do con người dựng nên rồi hể người thay đổi thì cái gì cũng thay đổi nhớ cái đó phải thường xuyên nhớ cái đó cho nên khi tôi về Việt Nam có một vị trụ trì rất là thân. Chỉ miêng đất kế bên chùa nói rằng miêng đất nó có cái nhà sẵn vị nói lúc đó vị đó nói rằng cái nhà nó chỉ có 20 tỷ thôi là mình có thêm thì hai người bằng đuôi nhau có tôi nói thứ nhất 20 tỷ kiếm cũng một thứ hai nữa mình sống được bao lâu rồi mình có sẵn lòng để mình ra đi hay không sợ lắm Quý vị quý vị tôi thấy tôi giảng tôi nhìn mặt quý vị thấy quý vị không có chia sẻ quan điểm là tôi bắt đầu thấy tiếc rồi đúng ra tôi sợ lắm luôn tôi nhìn mấy cái nhà mà chùa hoặc nhà mà hoành tráng tôi sợ dữ lắm phải sợ chữ sợ sợ đây không phải là tôi chê nó xấu phải mà tôi ớn cái vụ mà không sẵn lòng ra đi. Tôi biết bên Mỹ có nhiều cảnh đau lắm hồi đó Việt Nam là cơ cực làm than bằng mọi cách qua tới bên Mỹ khéo dạy con cái. Tất cả đều bác sĩ kỹ sư luật sư hết đùng một cái ung thư Cái ngày đám tang tôi nhớ cái nhà quán ở Houston chur tăng vô làm lễ ở trong mà cái parking là mình nhìn xe mà xe porche, Volvo mà loại mới nhất Mercedes BMW có là hơn gọi là hơn 20 chiếc vừa con gái con trai dâu rể cháu nội cháu ngoại và bạn bè cái đám tang mà mình nhìn cái dàn xe mà nó về nó dự đó tôi nói hết hồn và tôi Biết chắc luôn nếu mà bây giờ mà cứ cân cái trọng lượng của người chết mà đúc vàng để mà người đó sống dậy á là con cháu dư sức đúc. Biết cái đây có hiểu không ta? Thì cái

người chết nó nặng 70 kg thì cái đám người đến dự đó họ dư sức hùn là để đút một cái tượng 70 kg cho người này sống thì biết chắc luôn biết chắc luôn biết chắc luôn. Dư sức đút cái tượng y chang vậy đó để thế mạng. Nhưng mà đâu có thể được. Đâu có thể được. Cái vấn đề là mình có sẵn lòng để ra đi hay không. Và thật ra trên đời này nó không có cái gì nó đáng đến mức để cho mình phải sợ mà cũng không có gì ngọt đến mức để cho mình phải kẹt cứng trong đó có một điều là mình không thấy cho nên mình cả đời theo đuổi những cái ngọt và khi mình gặp cái đắng mình chịu nổi mình đâm ra mình khổ và mình không muốn cái ngọt đó nó mất mà trong khi đó nếu mà bình tâm mình thấy tất cả cái ngọt bản thân nó đã không thật thứ hai những cái mình thấy nó là ngọt bản thân nó không có bên chỉ cần hai cái đó thôi. Một nó không thật sự ngọt nhưng mà mình nghĩ và hai là nó không có bền như mình muốn. Hiểu không ta? Chỉ cần nắm được hai cái này là êm. Cứ đọc như đọc như thần chú kia. Nó không có ngọt như mình nghĩ và không thể bền như mình muốn. Đọc hoài, đọc hoài, đọc hoài. Đừng có nam mô nữa. Đọc hai cái đó thôi. Nó không có đẹp như mình nghĩ và nó không có bền như mình muốn. Không đẹp, không ngọt như mình nghĩ, không bền như mình muốn. Cứ đọc hoài như vậy thì an lạc. lăm lăm luôn mà không có tin thích tu những cái pháp môn mù mờ rồi bây giờ còn bày cái gì tứ niệm xứ mà quán chiếu quán mên tôi ngán quá thì trong khi để tự nhiên nó lên tự nhiên nó thấy một cách ngẫu nhiên cái đó là trí giác ngộ có nghe hiểu không ta làm ơn hiểu giùm cho tôi mừng cứ học giáo lý sống chánh niệm sẽ có một ngày tự nhiên mình thấy nó vô ngã vô thường mà cái vô ngã vô thường đó không phải là do sách vở mà là do mình thấm. Phải học giáo lý học rồi sống chánh niệm nghe cho kỹ học giáo lý căn bản rồi sống chánh niệm không có phân tích không lý luận và khi ta sống chánh niệm thì tất cả những gì ta học quên sạch Đúng hay sai? Đúng.

Tại vì mình cứ lo ra biết ra, vào biết vào đi đi, ăn biết ăn lúc là không có cái vụ 15, 18, 41 đẹp. Nhưng mà cái “nhưng mà” này nè sẽ có một ngày tự nhiên cái đang đi tự nhiên thấy cái gì đó nó lên biết ô ô đây là bunn xin. Hiểu chưa? Đó cái đó là thấy thiệt đó. Cái đó là thấy thiệt đó chứ đừng có ngồi quán cái này là danh nè. Cái này sắc trong khi quán miệng không Cứ sống chánh niệm. Nghe lời tôi nói quên sạch quên sạch đừng có phân tích cứ sống chánh niệm mà tự nhiên cái nó mọc ra hay lăm tự nhiên nó mọc ra. Cây sung cứ chăm sóc . thì đúng ngày đúng giờ tự nhiên cái nó bung trái ra. Chứ còn ăn rồi cứ ngồi quạt quạt chờ nó lên không có, cứ là lựa đúng cây sung trồng đúng đất chăm sóc nước và nắng đầy đủ nhớ nha đất nước nắng đầy đủ. Rồi cứ là hồn nhiên cứ đúng giờ cứ thấy khô khô ra tưới vậy thôi thì xem nó đủ giờ đủ tháng tự nhiên nó bung cái nó đó thì cái trí tuệ giác ngộ y như vậy làm ơn học giáo lý rồi sống chánh niệm. Trong lúc ta sống chánh niệm những gì ta học quên sạch nhưng mà khi ba la mật cho phép thì tự nhiên trong lúc sống chánh niệm ấy ta mới ngộ ra à cái này là vô thường nè. Hồi nãy ác bây giờ thiện nãy vui bây giờ buồn nữa. Không có phân tích thì cái duyên lành ba la mật mà nó tới thì tự nhiên bây giờ trước khi mà nó đặc á là tự nhiên nó biết đây là sân đây là tham biết liền đây là phóng dật nè nãy giờ quên niệm nè đó và nhiều cái còn hiểu lăm tôi hay kể hoài cái bà đó bà hỏi thiền sư vậy chứ con quên niệm con phải làm sao thì thiền sư nói thì coi như không có gì làm lại từ đầu đừng có rầy rức đừng có nủi tiếc cứ tiếp tục đi và coi như nãy giờ không có gì hết mình cứ tiếp tục chánh niệm còn đặng này mình có rầy rức là bữa nay của niệm mình nó yếu tinh tấn mình nay nó yếu, niềm tin mình yếu là không có nên không cần thiết cứ như vậy cái sống chánh niệm như vậy thì một ngày hai ngày một tuần hay 1 tháng 2 tháng thì nếu mà học giáo lý mà tu đúng thì trong cái nói cái chuyện mà đặc đạo không phải là chuyện khó. Thứ hai, thế nào cũng có bị hoang mang nói thấy tu nhiều quá có ai đặc hay không thì tôi xin thưa rõ. Thứ nhất, chúng ta phải thiếu phước thiếu duyên cho nên thời này chúng ta mới biết Phật pháp chứ đúng ra chúng ta đã biết từ lâu rồi, biết mấy kiếp trước đã đặc đạo rồi. Cho nên thời này một là thiếu phước thiếu duyên cho nên mình mới có mặt thời này. Hai là nếu có những vị thánh thứ thiệt là họ cũng không có lòi cho mình biết. Còn người mình là cứ mà thấy ngộ ngộ là bắt đầu đi khoe.

Tôi nói là nhiều người bị sốc lắm thật ra đó cái vị mà chúng sơ thiền là trong kinh nói chúng sơ thiền ý hã là họ ký cái chuyện đầu tiên họ ký đám đông họ ký tiếng ồn đặc sơ thiền còn cái vị mà chúng sơ quả đó cái chuyện đầu tiên của họ là gì là họ muốn ở yên để họ nhìn họ thì cái người mà bỏ thân kiến đó họ nhìn họ vui lăm họ nhìn bản thân nó vui lăm vui không phải là vì ngọt mà vui đây là vì nhẹ hiểu chứ nhẹ không hồi đó giờ mình nhìn thấy đây là tôi nè của tôi nè. Nó nặng dữ

lắm luôn. Bạn tôi nè đây là người thương tôi nè. Đây là người ghét tôi nè. Hồi đó giờ nghĩ vậy suốt ngày nó nặng dữ lắm. Còn bây giờ họ nhìn nó giống như họ coi phim vậy đó. Họ nhìn này thiện nè, ác nè, vui nè, buồn nè, nhân nè, quả nè, khổ nè, tập nè, diệt nè, đạo nè, nhìn nó đã lắm. Họ nhìn họ mà lần đầu tiên họ hiểu về họ kỹ như vậy. Lần đầu tiên mà họ nhìn họ kỹ như vậy. Mà lần đầu tiên đã nhìn kỹ như vậy mà lại nhìn bằng một cái tâm trạng, thoải mái như vậy nó đã lắm. Các vị phải đọc kinh nhiều một chút mới thấy nó đã lắm.

Trong kinh nói đau lắm mà cái vị sơ quả sống trong cái gì biết còn nhớ bài kinh đó không? Khi có một người hỏi Đức Phật bạch Thế Tôn sống trong cái gì để chứng quả vị La Hán? Đức Phật dạy tứ niệm xứ. Vị đó hỏi tiếp bạch thế tôn khi đã chứng la hán rồi vị đó an trú trong cái gì? Sống trong cái gì? Đức Phật dạy tứ niệm xứ có bài kinh này không? Có đó. Có bài kinh này chứ không phải tự nhiên tôi ngồi tôi nghĩ ra đâu. Người ta sống trong tứ niệm xứ mà cái tứ niệm xứ của cái người mà hành giả đó nó mệt lắm nó hì hục lắm phàm. Mà còn cái tứ niệm xứ mà của cái vị mà chứng thánh đã lắm bởi vì họ coi họ nhìn họ họ giống như coi phim vậy đó. Và cái điềm vui nè ta sao thì người vậy. Họ nhìn mình như thế nào thì họ nhìn người khác họ cũng biết. Người kia cũng đang như vậy có điều người kia không tự biết thôi.